"ఈ పెట్టె తమరిదేనా, బాబూ?"

హెయిలీ నవల 'ఫైనల్ డయాగ్నోసిస్' లోంచి తల పైకెత్తి చూశాను. ఖాదీ పంచ, సిల్కు లాల్చీ, పైన కండువా, వేళ్ళకు పొళ్ళ ఉంగరాలూ— నల్లటి రిస్ట్‌కి గోల్డ్ ప్లేటెడ్ గడియారం, మోతుబరి రైతులా ఉన్నాడు. లాయరు దగ్గరకు కేసులు తీసుకువచ్చే టౌట్ జ్ఞాపకం వచ్చాడు అతన్ని చూడగానే.

"అవును, కూర్చుంటారా?" పెట్టె పక్కకు తీశాను. మరో కాస్సేపటికి ఎందుకు కూర్చోమన్నానా అని విచారించక తప్పలేదు.

"తమ దే ఊరు, బాబూ?"

"విశాఖపట్నం."

"డాక్టరుగారింటికి వస్తున్నట్టున్నారు."

ఇతను కరుణ ఇంట్లో చెప్పి చూశాదన్న మాట.

రైలులో ఇలా ప్రారంభించి పుట్టు పూర్వోత్తరాలు అడిగేవారంటే మొదట్లో నాకు అంత చిరాకు ఉండేది కాదు. కుశల ప్రశ్నలు స్థాయి దాటి కుటుంబం గురించి, తల్లిదండ్రుల గురించి, తరవాత భార్యాబిడ్డల గురించి, అలా అలా చివరకు ఆపరేషన్ చేయించుకున్నారా అని అడుగుతారు కొందరు. ఇందులో తప్పు లేదనే అనుకున్నా, ఒక్కోసారి ముఖ్యంగా ఇలాంటి పుస్తకంలో లీనమై చదువుతున్నప్పుడు ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పడం కష్టమైన పనే.

"ఊం." పుస్తకంలో మునిగిపోవా లనుకున్నాను.

పేజీ తిప్పుతూ ఉంటే అదే అదును చూసుకున్నట్టున్నాడు సిల్కు లాల్చీ వ్యక్తి— మరో ప్రశ్న:

"మీరు కాపురం విశాఖపట్నమేనా?"

"ఆఁ."

"డాక్టరుగారు మీకు బంధువులా?"

"ఆఁ?"

"కరుణాకరరావుగారు మీకు బంధువులా?"

"అంతకంటే ఎక్కువే!"

"కలిసి చదువుకున్నారు కాబోలు?" వాక్యం చివర ప్రశ్నార్థకం వినిపించింది.

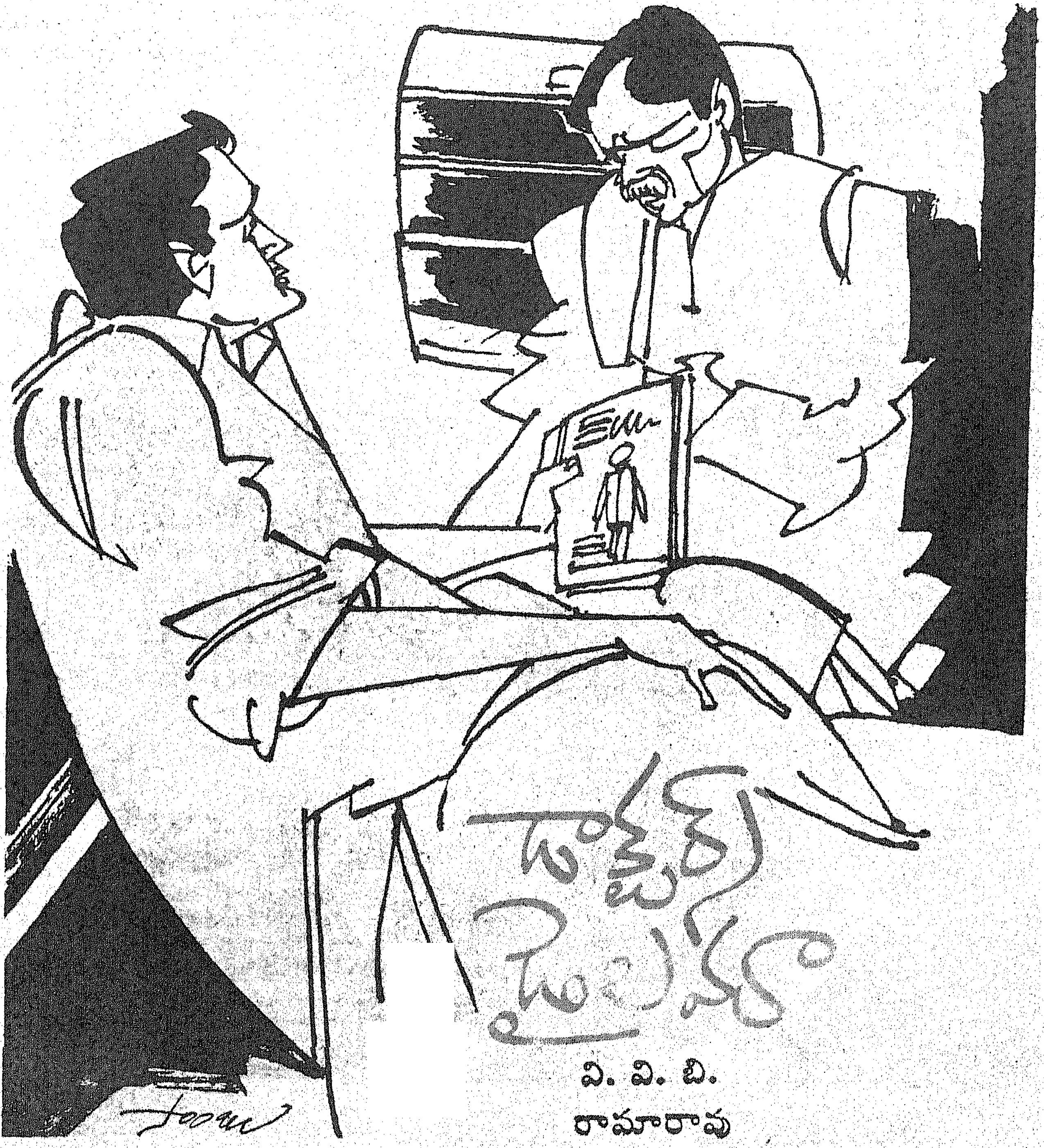

వి. వి. బి.
రామారావు

"ఆఁ."

"అంటే తమరూ విశాఖపట్నంలోనే చదివా రన్న మాట!"

"ఆఁ."

పుస్తకం చాలా ఇంటరెస్టింగ్‌గా ఉంది. సాఫుగా సిమెంటు రోడ్డుమీద కొత్త కారులా సాగిపోతూంది కథనం. పుస్తకం చదువుతూనే సిగరెట్టు తీసి నోట్లో పెట్టుకున్నాను.

"ఇదిగో బాబూ, అగ్గిపెట్టె." పుల్ల కొట్టి అందించాడు, నేను అగ్గిపెట్టె కోసం తడుముకోవడం గమనించిన సిల్కులాల్చీ.

"థాంక్యూ!"

"అయితే బాబూ, తమరూ డాక్టరు గారేనా?"

"ఆఁ అయినా ..." అతనికి ఎలా చెప్పాలో తెలియక తిరుమక పడుతుంటే మళ్ళీ ప్రారంభించేశాడు.

"బాబ్బాబు, ఒక్కసారి నా మాట వినండిరూ! ఒకరికి ఇద్దరి నడిగితే మరీ మంచిది. ఏమిటో బాబూ, ఉండి ఉండి చుట్టూ ప్రపంచం తిరిగిపోతున్నట్టని పిస్తుంది. జబ్బేమిటో తెలియదు. ఢబ్బున పడిపోతాను. ఒళ్ళంతా చెమటలు. కరుణ బాబు—పెద్ద జబ్బేమీ లేదు, పది రోజులలో బాగుచేస్తా నన్నారు. అయినా, మా ఇంటిది ఊరుకోలేదు. వైజాగ్ వెళ్ళి చూపించుకోమంది. కరుణబాబు దగ్గరకు వస్తే, పెద్ద డాక్టరుగారి పేరు రాసిచ్చారు. మీరూ ఉన్నారు కదూ, బాబూ, అప్పుడు అక్కడే!"

నేను ఊరు వదలడమంటూ వదితే రాత్రి నిద్రపోయే వరకూ నేనూ, కరుణా కలిసే ఉండడం చిన్నప్పటి నుండీ అల వాటు. ఆస్పత్రిలో వాడి కుర్చీ కెదురుగా కుర్చీ వేసుకుని గంటల కొద్దీ చుట్టు పక్కల గ్రామాల నుండి వచ్చిన రోగుల్ని చూస్తూ వాడు వేస్తున్న ప్రశ్నలూ, నా కోసం చేస్తున్న కామెంటరీ వినడం నాకు చాలా సరదా. నే నక్కడ కూర్చుని ఉండగా వచ్చాడేమో నాకుమాత్రం జ్ఞాపకం లేదు.

నాకూ ప్రశ్న వేయాలనిపించింది.

"అసలు మీకు ఒంట్లో ఇబ్బంది ఏమిటి?" పుస్తకం మూసేశాను.

"అలా అడిగారు బాబూ, సంతోషం. అసలు డాక్టర్లకు తీరిక దొరకదు. ఎప్పుడూ ఏదో గొడవా, పరుగులూ. ఓ రోగిని పరీక్షిస్తూనే, మరొకరికి ఏ మందు ఎలా వాడాలో చెబుతూ, మరొక పేషెంట్ నోట్లో థర్మామీటరు గుచ్చేస్తూ ఉంటారు."

నవలలోకే పోదామనుకున్నా. అయినా, సిల్కు లాల్చీ నన్ను పుస్తకం తియ్యనియ్య లేదు.

"బాబ్బాబూ! పుస్తకం తియ్యకండి. ఈ వేళ అసలు నే నీ పెట్టెలో ఎక్కడం నా అదృష్టం. ఇంతసేపు మీతో మాట్లాడ గలగడం మీ మంచితనం. పెట్టె చూడగానే అనుకున్నాను. పేరు చూశాక అనుమానం నివృత్తి అయిపోయింది. అయితే బాబూ, వైజాగ్‌లో బాగుచేస్తా రంటారా?"

"అసలు మీ కేముంది?"

"ఉండి ఉండి ఢబ్బున పడిపోతాను. చెమటలు. కాళ్ళూ చేతులూ చల్లగా అయిపోతాయి."

"మరి కరుణ పరీక్ష చెయ్యలేదా?"

"చేశారు, బాబూ! పెద్ద జబ్బేమీ లేదన్నారు. నాకు అనుమానం తీరక టౌన్ వెళ్ళి ఫోటో కూడా తీయించు కున్నాను. అన్ని తణిఖీలూ చేశారు. ఎక్సరే తీసుకున్నారు. జబ్బు కనిపించలేదన్నారు."

ఇదేదో వింతకేసులా ఉంది అనుకుని మళ్ళీ అడిగాను:

"మరి తణిఖీ చేయించుకోమని ఎవరు చెప్పారు?"

"నేనే చేయించుకున్నా, కరుణబాబుతో చెప్పకుండానే. చేయించుకున్న తరవాత చెప్పాను. పెద్ద డాక్టరు పేరు చెప్పమని అడిగాను. వైజాగ్ మరేదో పనిమీద వెళుతున్నానని అబద్ధం కూడా ఆడాను. ఏ కళనున్నారో—మాట్లాడకుండా చీటీ మీద పేరు రాసిచ్చారు."

కాగితం తీసి చూపించాడు. 'డాక్టర్ సూర్యనారాయణ' అని వ్రాసి ఉంది. ఆయన అడ్రెసూ ఉంది.

కరుణ కేవలం పేరు మాత్రమే ఎందుకు వ్రాశాడు చెప్మా అని ఆలోచించాను. నిజంగా కరుణకి వ్యాధి నిర్ణయం విషయంలో అనుమానం వస్తే ఉత్తరం వ్రాసి ఇచ్చును కదా, పేరొక్కటే ఎందు కిచ్చాడు?

"బాబూ! వీరిని మీకు తెలుసా?" మడిచి జేబులో పెట్టుకున్న కాగితం వేపు చూపిస్తూ అడిగాడు.

"తెలియకేం? తెలుసు. చేతికి రబ్బరు గొట్టం లాంటిది కట్టి, ఒత్తి, నొక్కి మీటర్ చూశారా?"

"బ్లడ్ ప్రెషర్ నార్మల్‌గా ఉందని చెప్పారు."

సిల్కు లాల్చీని అండర్ ఎస్టిమేట్ చేశానని నాలిక కరుచుకున్నాను.

బ్లడ్‌ప్రెషర్ నార్మల్‌గా ఉంటే ఎందుకు పడిపోతున్నాడు? చటుక్కున ఓ ఆలోచన తట్టింది.

"ఏదీ ఆ చీటీ?"

తీసి ఇచ్చాడు. జేబులో బాల్ పాయింట్ పెన్ను తీసి, ఆ వెనకనే నాలుగు మాటలు వ్రాసి ఇచ్చాను.

"ఇది తీసుకెళ్ళి ఆ సూర్యనారాయణ గారికి ఇవ్వండి."

"తెలియక అడుగుతాను బాబూ, ఆయన మీ లాగ చనువుగా మాట్లాడతారా?"

"మాట్లాడకేం? మాట్లాడతారు!"

"అది కాదు బాబూ, నా ఉద్దేశం. ఫీజు ...?"

"కరుణ చెప్పలేదా?"

"నేను అడగడానికి మొగమాట పడ్డాను."

"సరే, ఆయననే అడుగు, తణిఖీ చేయించుకున్నాక."

"అలా కాదు, బాబూ! ముందే ఓ వంద కాగితం పెట్టేస్తే మంచిదని విన్నాను."

అన్ని ఆరాలూ తీసే బయలుదేరా డన్న మాట.

"సరే! నీ ఇష్టం."

"బాబూ! మీరుకూడా ఓ మాట దయచేసి ..."

"అబ్బే, మరేం అవసరం లేదు. ఆయనే అన్నీ చూసుకుంటారు. మరేం ఫరవా లేదు."

రైలు విజయనగరంలో ఆగగానే అతను దిగి వెళ్ళాడు. కాఫీకోసం అను కున్నాను. మళ్ళీ రాలేదు.

నాకు పుస్తకంలోకి మనసు వెళ్ళలేదు. కరుణ స్పెషలిస్ట్ దగ్గరికి ఇతన్ని ఎందుకు పంపుతున్నట్టు? బహుశః వైజాగ్ వెళ్ళి చూపించుకుని ఆర్భాటం చేస్తే కాని ఈ సిల్కు లాల్చీకి నమ్మకం కుదర దేమో? వంద రూపాయ లిస్తే, ఒకరాగ, వాళ్ళ ఊర్లోనే ఉన్న 'చిన్న' డాక్టరు చూస్తే మరొక లాగ వ్యాధి నిర్ణయం చేస్తారని అతని అనుమానమేమో! అందుకే కరుణ స్పెషలిస్ట్ పేరు వ్రాసిచ్చి ఉంటాడు.

కాని, మరి నా డయాగ్నొసిస్ కరెక్ట్ అవునో, కాదో! నే చేసిన సూచనకు ఆయన ఎలా రియాక్టయ్యాడో తెలుసు కోవా లనిపించింది.

వాల్గన్నుల వారకాంత
చిత్రం—ఎస్. కె. నరసింహారెడ్డి (సికిందరాబాద్)

శనివారంకోసం ఆగాను.

క్లబ్బులో సూర్యనారాయణగారు టెన్నిస్‌కు వచ్చినా, శనివారం మాత్రం కొంతసేపు మా టేబుల్ దగ్గర రమ్మీ ఆడడం అలవాటు. అతని కంపెనీ కోసం ప్రత్యేక శనివారాలు ఫైవ్ అండ్ టెన్ మానేసి వన్ అండ్ టు వేస్తూంటాం. అంతకంటె ఎక్కువ స్టేక్ ఆడడం అతని ప్రిన్సిపుల్‌కి విరుద్ధం. రోజూ కంటె ఓ పది నిమిషాలు ముందే టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్ళాను. అతను వేళకు సరిగా వచ్చారు. అప్పటికే కొంతమంది ఆడుతున్నారు ఆ టేబుల్ దగ్గర.

"హలో, డాక్టర్ మూర్తీ! యూ ఆర్ ఎర్లీ టు డే!" పలకరిస్తూ వచ్చారు.

"ఈవెనింగ్, డాక్టర్!" అన్నాను.

"డాక్టరుగారు వచ్చారు. రండి, కట్ ఫర్ సీట్స్" అన్నారు టెక్నికాలిటీస్ పాటించే లాయరు సుదర్శనంగారు.

షఫలింగ్ సూర్యనారాయణగారికి వచ్చింది. చేటివరస నా కొచ్చింది.

ముక్కలు చకచకా పంచేసి, "గుడ్ లక్, డాక్టర్" అన్నారు.

ఆయన నన్ను 'డాక్టర్' అన్నప్పుడల్లా పత్తి పొడుపులా పలయ్యే నాడిని. డాక్టర్ అంటే వైద్యుడే కాని, ప్రతి పిహెచ్. డి. డాక్టరేనా అనే ధ్వని ఆయన పిలుపులో ధ్వనించినట్టు అనిపించేది నాకు.

మూడు రౌండ్లు తిరిగినా నాసేక జతకలేదు. సూర్యనారాయణగారు 'డిక్' చేశారు. వచ్చి ఎ. ఎ. ఇచ్చేశాను.

మరో రెండాటలు వరసగా ఎ. ఎ.లు ఇచ్చేశాక సూర్యనారాయణగారు అడిగారు:

"వెల్ యంగ్‌మాన్, వాట్ ఈజ్ ఆన్ యువర్ మైండ్?" ముప్ఫై ఏళ్ళ వృత్తి నిర్వహణలో సంతరించుకున్న తార్కిక శక్తితో అన్యమనస్కంగా ఆడుతున్నానని గ్రహించారు.

నవ్వేసి ఊరుకున్నాను. వరసగా రెండాటలు ఫస్ట్ డ్రాప్ చేసేశాను.

తరవాత ఆట నాకు డీల్ షో పడింది.

"గుడ్ షట్!" నేనేదో పెద్దపులిని ఒక్క తూటాతో కూల్చేసినట్టూ, లేకపోతే అవతల ప్లేయర్ చిత్తయిపోయేటట్టూ, ఓవర్‌హెడ్ షట్ కొట్టేసినట్టూ నన్ను శ్లాఘించారు ఆయన.

"ఈ రౌండుతో లేచిపోదాం" అన్నాను.

"ఓ ఎస్, సరదా లేకపోతే ఆట దగ్గర కూర్చోకూడదు." ఓ సుభాషితం పారేశారు సూర్యనారాయణగారు.

ఏవిమి దవుతుండగా లేచాం.

నా స్కూటర్ తీసుకుని సూర్యనారాయణగారు కారు స్టార్ట్ చెయ్యబోతుండగా — "డాక్టర్‌గారూ!" అని పిలిచాను.

"వాట్, యంగ్‌మాన్!" కాస్త చిన్న దీపం వెలిగించారు ఆయన.

"మీ దగ్గరకు మొన్నటినుండీ వద్దామనే అనుకుంటున్నాను. శనివారంకోసం చాలా కష్టంతో ఆగాను."

"నా దగ్గర మొహమాట మెందుకోయ్? వాట్ ఈజ్ ది మేటర్?"

"పార్వతీపురం నుండి మొన్న మంగళవారం ..."

"అవునవును. కరుణ పేషెంటట, ఒకతను వచ్చాడు. పొత్తిగా బద్ధక స్థితిలో పడుతున్నారేమో జనరల్ ప్రాక్టీషనర్! కాస్త ఓపికగా చూస్తే సరిపోయే కేసు కూడా స్పెషలిస్ట్‌కి రిఫర్ చేస్తున్నారు. అంత బిజీ అయిపోయి ..." ఆయనను ఆపి ఆ సిల్కు లాల్చీ విశాఖపట్నం రావడానికి కారణం కరుణ కాదని చెప్పాలనుకుని ఆయనను ఆపుచేసేమార్గం కోసం వెతికాను.

"ఆ చీటీ వెనకాల ..."

"ఆఁ ఆఁ, అదీ చూశా. అదే నే చెప్పబోతున్నది. రైలులో ఎవరో మరో డాక్టరు, కరుణ స్నేహితుడేనట—అతనికి చూపించాడట ఆ కాగితం. అత నెవరో రియల్లీ క్లెవర్ ఫెలో. కామన్‌సెన్స్ ఉపయోగించి అతను చెప్పిన లక్షణాలను బట్టి పరీక్ష చెయ్యకుండానే హార్ట్ డిసీజ్ ఎలిమినేట్ చేశాడు. అతను ఇంతకీ ఆరోగ్యంగానే కనబడుతున్నాడు. టెస్ట్ లన్నీ చేయించుకున్నట్లు చెప్పనే చెప్పాడు. నాలుగు మాటలు వెనక రాశాడు— 'ఫాక్స్ ఇన్ ది లేబీ రింథ్' అని. నే నూహించడ దానికోసమే — చదువుకున్నవాడినని చెబుతున్నాను. మనిషి హఠాత్తుగా పడిపోయి చెమటలు పట్టినంత మాత్రాన గుండె పోటనే అనుకో నవసరం లేదు. చాలా మంది ముందు కీడే ఎంచుతారు. కాని, లేబీ రింథ్‌కీ, శరీరం బ్యాలెన్స్ ఉంచడానికీ సంబంధం ఉంది. చెవిలో వ్యాధివల్ల గుబిలి పేరుకుపోయి తల తిరుగుడు, పడిపోవడం రావచ్చు. భయంవల్ల శరీరం చెమటలు పట్టవచ్చు. కరుణ నా స్టూడెంట్. ఇంకాస్త తీరికగా ఆలోచిస్తే అతను తెలుసుకోలేకపోలేదు. ఏం చేస్తాం? బిజీ ప్రాక్టీస్!"

నిజంగా చిక్కులో పడ్డాను. కాగితం మీద వ్రాసినది నేనని చెప్పుకోవడమా, వద్దా? చెబితే కరుణ మీద ఆయన ఇంప్రెషన్ ఇంకా పోతుంది. మెడిసిన్‌లో డిగ్రీ లేని నేను అలా వ్రాయడానికి చొరవ తీసుకున్నందుకు నా మీద ఆయన విరుచుకుపడితే? పోనీ, కరుణ ఎగ్జామిన్ చేసి అదే నిర్ణయానికి వచ్చి ఉంటాడనీ, అతని మాట ఆ సిల్కు లాల్చీ ఆసామీ వినలేదనీ ఉన్న మాటను చెబితే? ఇదంతా విన్నాక పేషెంట్‌లో కాన్ఫిడెన్స్ ఇన్‌స్పైర్ చేసి, వారికి ఊరట కలిగించటం తమ బాధ్యత అన్న విషయం డాక్టర్లు పూర్తిగా విస్మరిస్తున్నారని ఆయన లెక్చరందుకుంటే?

కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను.

"అది సరే, డాక్టర్! చీటీ వెనకాల సూచన ఎవరు వ్రాసినా, కరుణమాత్రం మాటవరసగా నా కో మాట చెప్పాడు. పేషెంట్లకు స్పెషలిస్ట్ మీద ఉన్న నమ్మకం, మరోలా అనుకోకండి, వారిచ్చే పెద్ద మొత్తం ఫీజు వల్ల కావచ్చు, మామూలు డాక్టర్ల మీద ఉండదు. ఈ రకమైన పిచ్చికి, చిన్నదైనా పెద్ద క్రతో కొట్టాలనే మనస్తత్వం కూడా కారణం కావచ్చు. ఏది ఏమైనా కరుణ మీతో చెప్పమన్నాడు (ఫోటో మైన అబద్ధం ఆడేశాను), తను ఇచ్చే మందు మీద నమ్మకం లేక స్పెషలిస్ట్ పిచ్చి ఉన్న పేషెంట్‌కు కాస్త డబ్బు వదిలిద్దామని మీ పేరు రాశానని. ఇంక ఫీజు మొత్తం కాస్త ఎక్కువ చెయ్యడానికి ఓ విధంగా నేనూ దోహదం చేశా ననుకోండి."

మళ్ళీ తమాయించుకున్నాను. అసలు విషయం ఆయన గ్రహించలేరనుకున్నాను.

ఇగ్నిషన్ కీ తిప్పుతూ అడిగారు: "అయితే, వెనక రాసింది నువ్వన్న మాట! భేష్! డాక్టర్లు కాస్త హార్స్ సెన్స్ ఉపయోగిస్తూ ఉండాలని గుర్తు చేశావు. కాని, నీకు ..."

ఆయన అడగబోయే ప్రశ్న నాకు అర్థమయిపోయింది.

సిగ్గుతో ముఖం వేడెక్కుతుండగా అన్నాను: "పుస్తకాలు ..."

వాక్యం పూర్తిచెయ్యకుండానే స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాను.

మరి కరుణకు ఉత్తరం వ్రాయడమా, మానడమా? వ్రాస్తే ఏమని వ్రాయాలి? నా డయాగ్నోసిస్ రైటు అయిందని వ్రాస్తే సూర్యనారాయణగారు వాడిని అకారణంగా మందలించారని వ్రాయాలి కదా?

నే చదువుకోవడానికి అవకాశం లేకపోయిన చదువును తీరికగా చదువుకుంటున్నానని సూర్యనారాయణగారికి తెలుపుడు చేయకుండామాత్రం ఉండలేకపోయాను. ★